

Les guerres i la barbàrie capitalista són la causa de les crisis migratòries

Per la igualtat de drets per a tots els treballadors i treballadores, migrants o no migrants!

El Mediterrani és un immens cementeri d'éssers humans que fugen de les guerres i la misèria dels seus països d'origen. En els últims 25 anys està documentada la desaparició 34.361 persones ofegades en les seues aigües, més de 3.100 d'elles en 2017.

Als qui sobreviuen al viatge infernal, que de vegades suposa milers de km i diversos anys, els espera, si són interceptats per l'armada, la policia o la guàrdia civil, l'internament en CIE's, que són autèntiques presons en condicions inhumanes, i l'expulsió forçada cap a tercers països on són tractats de manera brutal (per exemple, El Marroc transporta migrants als límits del desert i els abandona).

Les persones migrants que aconseguixen quedar-se a l'Estat Espanyol, com a la resta dels Estats de la UE, passen per tot tipus de situacions inhumanes que poden anar des de la dependència de les màfies tractants d'esclaus fins a la prostitució forçada, passant sempre per la precarietat laboral més absoluta.

Ni les guerres ni la misèria de què fugen són fenòmens «naturals». Són producte de la destrucció econòmica, ecològica i moltes vegades militar ocasionada pel capitalisme amb totes les seues ramificacions. El que està provocant les contínues crisis migratòries és la

intervenció del capital, encapçalat pels països imperialistes, en el seu moviment constant de cerca del màxim benefici i amb els seus enfrontaments per repartir-se els recursos de tot el planeta.

Però mentre el capital no té fronteres en els seus moviments de depredació i rapinya, als éssers humans que busquen guanyar-se la vida se'ls obliga a la migració clandestina, a la que es respon en tota la UE amb la militarització de les fronteres. Màfies especialitzades en emigració i morts massives per la precarietat dels mitjans de transport són el fruit d'eixa política.

En tota Europa estan estenent-se cada vegada més, entre els partits de la burgesia i petita burgesia, posicions descaradament xenòfobes i racistes, que es presenten com a populisme nacionalista. Aquestes posicions culpabilitzen els migrants i les minories ètniques de tots els mals que pateixen els treballadors "nacionals" i serveixen per intentar enfrontar-nos uns contra els altres, mentre s'amaga que l'autèntic origen de les difícils condicions de vida de tota la classe obrera és l'explotació capitalista.

De la terra o estrangera, la classe obrera és única. La defensa dels drets de les persones migrants, el seu sector més desprotegit i

sobreexplotat, ha sigut un treball constant de nombroses organitzacions que formen part del moviment obrer en tot l'Estat Espanyol i molt concretament en el País Valencià. Treball que s'ha fet sobre la base de la solidaritat de classe i l'autoorganització, lluny de l'assistencialisme beat i burgés.

La denúncia permanent de la Llei d'Estrangeria, dels ominosos CIE's, de les expulsions "en calent" i la lluita per la igualtat de drets per als treballadors i estudiants migrants, ha generat un sa estat d'opinió general entre la població (no sols en la classe obrera) que és la base que ha sustentat la "sensibilitat" dels partits de l'actual govern de la Generalitat i de la ciutat de València cap a problemes tan greus com l'accés gratuït a la sanitat pública (negat als migrants pel govern del PP), les condicions dels CIE's i, la present setmana, la tragèdia humana de l'Aquarius de Metges sense Fronteres i SOS Mediterranée, sobrecarregat amb 629 persones salvades de la mort segura, a qui els governs d'Itàlia i Malta han negat sense empatx l'atracada als seus ports.

Feliçment, la iniciativa de l'Alcaldia de València-Generalitat Valenciana per acollir als refugiats de l'Aquarius no ha estat avortada per l'acabat d'estrenar govern del PSOE i hui estan acollits al nostre país. El govern Rajoy va tindre per bandera la posició contrària i, entre altres, va impedir en 2015 la realització del projecte de la Generalitat de enviar Grècia un vaixell humanitari que alleujara la dramàtica crisi

migratòria que allí es vivia. La propaganda preelectoral dels uns i els altres, i l'habitual manipulació de l'opinió pública pels mitjans de comunicació burgesos, vol fer-nos creure hipòcritament que el Reino de España i el País Valencià són ara "terra d'acollida" per als refugiats.

Però la veritat és que ni el govern del PSOE a l'Estat Espanyol ni el bipartit valencià posen en dubte el manteniment de tota la legislació bàsica europea i espanyola que convertix els migrants en objecte de persecució policial permanent. El mateix cap de setmana que va entrar en condicions humanitàries l'Aquarius en el port de València, 1.000 migrants il·legals ho van fer per les platges d'Andalusia i van ser enviats sense miraments a centres de retenció, sense més drets que esperar una pròxima expulsió. Més encara, com bé explicava el flamant nou ministre d'Interior, una vegada passats els 45 dies de gràcia concedits als refugiats de l'Aquarius, els espera la mateixa sort.

I les condicions de precarietat, sobreexplotació, repressió racista, negació de drets, dels migrants ja establerts, tampoc han canviat.

Per eixa raó, és una obligació indispensable de totes les organitzacions del moviment obrer (polítiques, sindicals, socials, culturals, etc) denunciar la campanya d'autocomplaença i unir forces per a lluitar:

Per l'obertura de fronteres per a tots els estudiants, treballadors i treballadores

Per la derogació immediata de la Llei d'Estrangeria

Pel tancament immediat de tots els CIE's

Per la igualtat de drets socials, laborals, civils i polítics per a tots els treballadors i treballadores, migrants o no migrants

Per acabar amb totes les guerres imperialistes i l'explotació capitalista

De la terra o estrangera, una sola classe obrera!

**La classe obrera no ha de reconèixer
més pàtria que als treballadors de tots els països del món!**